

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

POLITICA ESTRANJERA

L'àguila alemanya torna a aixecar el cap.

La pena de mort

Sobre la projectada reforma del Codi Penal, s'han fet públiques interessants notícies.

El nou Codi tindrà més d'un miler d'articles, puix se li incorporaran totes les lleis generals que són actualment complementàries.

S'introdueixen algunes reformes de transcendència. L'embriaguesa deixa d'ésser atenuant i se la considerarà agravant, sigui o no sigui habitual. Seran també agravants la vida degenerada, la vagància i l'ociositat.

El desafiament es converteix en assassinat, homicidi o lesions.

En matèria de penes es fa una transformació radical, però no es suprimeix la pena de mort.

La declaració sobre aquest punt feta per la Comissió de Codificacions diu el que segueix:

"En la pena de mort la Comissió enten que per la manera com es desenrotlla la societat, "no ens ha estat possible abolir dita pena", que s'estableix amb grans restriccions."

La Comissió de Codificació hauria d'haver anat, decididament, sense prejudicis de cap mena, a l'abolició de la pena de mort.

La societat no millorarà amb l'existència d'aquesta pena, sinó per mitjà de la instrucció i de la cultura. Procuri l'Estat—que és el seu tutor—fer el país culte, i lleis justes per als homes, i la societat anirà millorant i la seva vida arribarà a ésser normal i austera.

La pena de mort no és una amenaça per al delinqüent, és una taca per a la societat que la sosté.

A les presons de la península, hi ha aquesta llegenda: "Odia el delictes i compadeix el delinqüent".

Cal perdonar i compadir el delinqüent. I la delinqüència desapareixerà fent els homes cultes, lliures i justos.

Per causes alienes a la nostra voluntat, no podem publicar la informació **ELS POBRES I LA BENEFICENCIA A BARCELONA** que per aquest número havia escrit Lluís Capdevila

El moviment revolucionari austríac

A Viena ha esclatat un moviment revolucionari, l'encalç del qual desconeixem, hom ho ignora quasi en absolut en el moment en què escrivim aquestes ratlles.

La seva significació sí que és claríssima. El moviment és socialista i obrer, anticonservador i antifeixista.

Els disturbis van començar amb caràcter molt greu a Viena. El poble en armes cremà el Palau de Justícia i s'apoderà de la Central de comunicacions, d'alguns ministeris i de dos o tres periòdics. El mateix carceller ha estat assetjat alguns dies pels revolucionaris a casa seva.

La lluita més forta l'ha hagut de mantenir el poble amb la policia.

Alguns individus d'aquesta han perdut la vida en els xocs amb la multitud armada. Del poble també hi ha hagut moltes víctimes

Fora de l'incendi, tal volta ocasional i no intencionat d'edificis públics, no es sap que s'hagin de lamentar altres excessos.

D'actes de crueltat, per ara, no se n'assenyala cap.

Fins on arribarà el moviment? És l'interessant i el que tothom actualment es pregunta.

Es constituirà un Govern socialista?

O, pel contrari, aconseguiran conservadors i catòlics ofegar el moviment i dominar la situació?

Si els caps del socialisme austríac no traïxen el poble, és quasi segur que aquest guanyarà la batalla.

Els que eren ja amos del Municipi de Viena, ho seran ara de l'Estat.

Al Municipi vienès els socialistes han fet bona tasca.

Si amb el mateix encert governen la nació, podran servir d'exemple a altres pobles.

SANT JAUME

Dia de Sant Jaume de l'any trenta cinc, va haver-hi gran festa dintre del "torin"; els "toros" del dia van ésser dolents; ells foren la causa de cremà els convents.

Ço és el que deia la vella cançó que, segons em consta, va fer molt soroll, perquè demostrava que un petit motí la causa pot ésser d'armar-se un bullit d'aquells que fan època i porten mareig i fins a la Història li donen que fer.

Dia de Sant Jaume de l'any nou cents nou, altre rebombori dels de més soroll. Aquesta vegada encara no s'ha dit que va ser la causa que el va produir, perquè cap poeta dels de cap de brot, de la tremolina tregué una cançó.

Setmana misteri, que s'ha batejat amb el nom de "tràgica" pels més moderats i amb el nom de "còmica" pels que vermells són, i els plau que la greca s'estengui per tot.

Dia de Sant Jaume de l'any vint-i-set; bé serà pacífic pels signes que veig! A les dues places "corrida" hi haurà, amb "toros" d'empenta i espases granats; ballarà sardanes tot el brau jovent, per pobles i viles, i a ciutat també; la gent a corrues se n'anirà als banys per a refrescar-se amb tranquil·litat; els cafès i els "cines" ben plens com un ou, molt abans de l'hora faran son "agost"; hi haurà als balnearis la gent a desdir; diaris i revistes seran ensopits, perquè amb la gran calma que regnarà arreu, ei, de casa nostra, no hauran de dir res.

El gloriós Sant Jaume d'Espanya patró, ens donarà uns dies dels que se'n diu bons, sense cap trifulga ni cap daltabaix amb molta alegria per anar tirant...

Dia de Sant Jaume de l'any vint-i-set, a la llista el poso dels més triadets.

S'ha de protegir el de casa

No hi ha pas dubte que anem progressant, a Barcelona. De dia en dia, la mà de l'avenç, estesa, ens acarona d'una fàisó subtil i agraïdola. Un dia és la xarxa mòbil subterrània; un altre, la xarxa immòbil del telèfon automàtic i visible; un altre, els arranjaments de parcs i vies públiques vers llur complet ornat mirífic; un altre, la circulació de vehicles i peatons; un altre, la uniformació dels uniformes dels urbans i llur material, augmentat amb flamants motocicletes per a què, tal com veïem a les pel·lícules nordamericanes, persegueixin els contraventors de les lleis de velocitat—i oïda que així sigui—; en fi, que no es pot negar la influència benefactora de l'avenç en la mentalitat dels dirigents per a fer de Barcelona i llurs habitants, el cap i casal de les coses grans i ultramodernes.

Fins i tot, la part civil o particular, s'ha sentit encoratjada i, com a corolari, emplea l'aviació per a la seva propaganda.

En efecte, dies passats, volà per damunt nostre, un aparell llançant papers de colors, que, a més de fer bonic, recomanaven que compressim sempre i exclusivament, el de casa, tal com ho veïem fa dies per les parets i per la premsa. Això, a més de fer molt segle XXI, diu molt a favor nostre. Sí, senyors; tot el que necessitem des d'ara en avant, ho hem de vo-

ler nostre, és a dir, fet a casa, i el que no sigui fet a casa que s'hi faci; i mentrestant, que no es compri, que també ens en podem estar.

Què hi fa que seguint per aquest tarannà les Duanes hagin de tancar-se, i el que per elles recapta l'Estat vagi carregat a la producció nacional?

Pagarem amb molt gust el recàrrec, tots els recàrrecs que ens vulguin posar; així com així, ja hi estem acostumats!...

Què hi fa, també, que arribi un dia en què no es puguin fer concerts de comerç internacionals? Fora mals de cap... No ens fan cap falta els concerts... Amb els "charlestons", "Blacs-Botoms" i altres ximpleries d'aquestes en tenim prou.

El que tenim a casa, el que fem a casa, i tot el que pugem fer a casa, que és molt encara, ha d'ésser sols pels de casa. Els prospectes ens ho recomanem... L'aviació ens els fa davallar dels núvols... Hem d'ésser, doncs, obedients i patriotes. Sobretot patriotes. Compren solament el de casa i així la farem pujar millor; i encara que els de casa se'n vulguin aprofitar després de la nostre obediència i el nostre patriotisme, hem de protegir els de casa sempre. Pobrissons! Tant que han fet per a nosaltres, i nosaltres els ho paguem preferint el de l'estranger!... Vaja, no hi ha dret!...

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

El problema de l'educació

El doctor Ernest Barker ha obert a Chiswick una escola ultramoderna, amb teatre, cinema, telèfons a les aules, banys i pistes d'esport.

Les finestres tenen vidres especials per a permetre el pas dels raigs ultra violeta.

Té capacitat per a 760 alumnes, entre nois i noies, i el programa escolar és magnífic. La escola, a més, té hivernacles per a l'estudi de les plantes.

Bah! Quin fàstic! les nostres són millors d'escoles, veritat?

Guerra Junqueiro

El passat dia 7 commemorarem el quart aniversari de la mort del gran poeta portuguès Guerra Junqueiro. El commemorarem de la manera més digna que es pot commemorar la mort d'un poeta: llegint els seus versos.

Guerra Junqueiro morí a Lisboa el 7 de juliol de 1923. Si ara visqués, ell, l'autor de "Finis Patriae", tornaria a morir-se, segurament: però, aquesta vegada, de vergonya.

Diuen que anem tan bé

Segons una Memòria publicada — o sigui feta pública—pel "Monte de Piedad" de la capital de la nació, l'any passat s'empenyoraren 340.264 partides, que importaren més de disset milions de pessetes.

Aquest detall diu prou bé, prou eloqüentment, la misèria que regna a Madrid.

Però potser no sigui així. Potser és que som uns pessimistes. O que no ho entenem. ... Perquè diuen que anem tan bé!

Fonografies

—Oh, fem una gran propaganda!... Figuris, don Pau, que els prospectes els hem escampat a desdir, a milions...

—Sí, ja vaig veure-ho que des de dalt d'un auto, amb molt entusiasme, vostè i altres senyors...

—Havem desplegat una activitat ratllant a l'heroisme!... Fins des d'uns aeroplans!... Fem cregui-ho, una campanya ràpida, pràctica i eficaç!...

—Efectivament, ja vaig pensar-m'ho que l'automòbil des d'on llançaven els... diners era de fabricació... "estrangera" i que els avions, no cal dir-ho, també tres "quartos" del mateix.

—La seva assistència a la reunió d'avui, com a vocal, és imprescindible, i més tractant-se d'un assumpte tant d'actualitat i patriòtic com és això de la producció nacional...

—Ja li he dit que no em serà possible. Aquesta tarda marxo cap a París amb l'express, per acompanyar la meua senyora, que com ja sap molt bé, vesteix allí en un dels més acreditats "modists".

—!!!
—Com que ací no hi ha cap modista que tingui cara i ulls!...

—Tenir el diner en bancs estrangers...
—Si un banc estranger li donés només un tant per cent més que els nacionals, què faria vostè?... Diguei.

—Home, l'elecció no és gens dubtosa...

—Ola, noi, ja has tornat de França?
—Sí, han acomiadat una infinitat d'obres d'aquí. Diuen que ja no ens necessiten, car no hi ha gens de feina per a exportar i que aquí ara n'hi haurà tanta.

—Oh, es fa molta propaganda en aquest sentit!

—Doncs, mira que no s'hi coneix, perquè fa dues setmanes que he arribat i encara estic en vaga...

—Es veu que fan efecte els versos de redolí sembrats arreu de la ciutat.

PERE ROGER FIJOS

A bona hora!

El nordamericà Gabriel Wells, ha adquirit quatre manuscrits de Shakespeare, pagant-ne 180.000 pessetes.

En canvi, el pobre Shakespeare, malgrat el seu talent, es moria de fam!

Es en vida que s'ha de protegir i no comprant els seus manuscrits a alt preu, quan ja els autors són morts!

Però en vida, el ric sent un absolut menyspreu per a l'artista.

Quan és mort, si adquireix les seves obres, no és pas per admiració: és per vanitat, per a lluir els seus diners escupint-los a la cara dels pobres.

QUE LA SALSA NO COSTI MAI
MES QUE EL PEIX

ESPURNES VIENESES

—Aquest panet de Viena esta més dur que una pedra!
—Però, home, es clar! No veu que hi ha vaga general!

FLOK

En el pr6xim n6mero publicarem, si D6u vol, una informaci6 de Les tavernes i la gent de taverna, original del popular autor dram6tic Enric Lluelles.

Obligat injust

Potser ha passat d'actualitat, indubtablement ha passat d'actualitat, ja que la vida del peri6dic 6s efimera. Per6 com que la cosa 6s tanta gracia, no volem deixar-la perdre.

No direm el nom del diari, per6 veus aci un fragment d'una informaci6 de "La II Assemblea de Diputacions", apareguda el dia 14 del passat juny en un popularissim diari del mat6:

"Antes de llegar a Montserrat, en el sitio conocido por el Congost, hubo un peque6o alto para que los asambleistas admiraran el soberbio panorama que ofrece el Llobregat entre aquellas abruptas rocas, que debi6 partir, hace millares de siglos, para abrirse paso hacia el mar, donde van a parar todos los r6os, seg6n Jorge Manrique."

Confessin que mai no havien llegit res tan divertit com aix6. Confessin que aquest model de prosa periodistica compensa totes les mol6sties i dolors de la vida.

Nosaltres desitjar6iem con6ixer a l'autor d'aquesta informaci6 tan saborosa. Per a encoratjar les seves aficions liter6ries, li regalariem un exemplar de "Carmencita, la buena cocinera".

El problema de l'habitaci6

A Londres, aquest passat any, s'edificaren 217.000 cases.

Es de suposar que a Londres no existeix el problema de l'habitaci6. Es de suposar que la gent no ha de viure en barraques infectes com aqui.

Per6 Londres 6s Londres. Aqui ens en donariem vergonya de fer tant cases. Aquí fem places. Places que costen milions.

I no sabem com acabar-les.

Cal apartar el porr6

El P. Vallet sembla que 6s ara una de les "questions" m6s serioses de Catalunya. Una q6estio que pot originar lamentables problemes reaccionaris per al pa6s.

El "perseverant", degudament seleccionat, queda adscrit com a militant perpetu del jesu6tisme laic, que el P. Vallet organitza amb disciplina. Aix6 s'est6n, s'infilitra, m6s que un esperit religi6s, l'afany de domini p6blic d'una secta, les influ6ncies de la qual es podien creure desterrades. L'organitzaci6 no 6s massa espiritual. M6s aviat t6 un caient repressiu i polic6ia.

Des de la "ficha"—amb nom, edat, poble, idees, lectures, relacions i activitats—que els militants escollits omplen plens d'unci6, no precisament evang6lica, fins al caient org6nic d'unes relacions, activitats i inspeccions, mogudes per peons desconeguts els uns dels altres, passa per tota la gama d'una organitzaci6 estimulada per poders desconeguts i irresponsables. Una organitzaci6 en inquisitorial i laica; entre religi6sa i polic6ica; entre celestial i terrena. Una organitzaci6 en la qual garanteix la disciplina l'espionatge que s'estimula entre els consocios.

Es ll6stima que a Catalunya encara hi capiguen aquestes coses. Que molta de la seva joventut no tingui altres afanys que la de deixar-se narcotitzar per les pr6diques del Pare Vallet, que no s6n altra cosa que onades m6s que antidemocr6tiques, reaccion6ries, de les que donen tants mals resultats per al nostre pa6s.

Hi ha qui l'excusa pel catalanes de la seva d6cisi6 i activitats aparents. Per6 cal desconfiar-ne, ja que les activitats de l'ordre s6n ben d'altra mena i no ignorem que la tal confraria no toleraria el treball aparentment "fraccioniari" que presenta el senyor Vallet, m6s que amb l'afany de tenir enc6s el ciri pels dos caps.

Per6, amb porr6 o sense, potser ens fa beure a galet.

J. CASANOVAS

Par6s, juliol, 1927.

QUAN EL SOL S'HA POST, HI HAN MOLTES BESTIES A L'OMBRA

VILASSAR DE MAR

Que entre el nostre moss6n i la seva clientela no regna l'harmonia que en tot negoci precisa, 6s cosa ja vella, per6, ara, s'ha exterioritzat en forma que d6na bo de veure.

En aquesta vila veu la llum un peri6dic que porta per nom "L'Ona". El cos de Redacci6 el qual est6 format per joves que valen, t6 la debilitat tan freq6ent en aquest pa6s, de voler passar per cat6lic, perqu6 aix6 sembla que vesteix m6s; amb aquest fi demanaren a l'esmentada autoritat les noves religioses per a llur publicaci6, a la qual cosa es neg6, preveient sens dubte una compet6ncia a la fulla dominical; un perjudici de trenta o quaranta c6ntims a la setmana!

Darrerament han sortit a "L'Ona", alguns articles de Marius Aguil6, Francesc Madrid, etc6tera; per6 tamb6 ha sortit des de la trona una despotisme contra el peri6dic que hi ha que veure-ho.

I els de "L'Ona", amb gest viril, han contestat amb forma en qu6 s'hi pot sucra pa...

Aix6; llancem fora la hipocresia i abracem-nos cada dia m6s als ideals que pertoken a la vostra joventut!

APA.

Ara, M. de la Ronci6re, director de la Biblioteca Nacional, de Par6s, pret6n que Colom encara 6s genov6s. Ataca la tesi gaireb6 irrefutable del savi peru6 Llu6s Ulloa.

Dom6nec de Bellmunt, que ens ha sortit tamb6 un historiador, ha refutat cientificament el senyor de la Ronci6re.

No cal pensar-s'hi m6s: Colom era catal6. Si la pen6sola pogu6s tergiversar-se per un moment, ho declararien per R. O.

L'Uzcudun ha guanyat en l'6ltim combat que ha fet 60.000 d6lars.

Ni que el cop de puny fos una obra d'art! Que pocs artistes per la seva millor obra hauran cobrat semblant quantitat!

LA COSTUM. Habem llegit totes de poesias que ab el titol de roas nescans ha tingut l'amabilitat de remetre-nos lo seu autor. UN TROS DE PAPER. EPIGRAMAS. La Quinta digna a Mateu. EPIGRAMAS. La Quinta digna a Mateu.

Epitaf. Aqui jau un publicista. XARADA. Si me donan bona perra ab dos y quarta i rebre. XARADETA. De primera a to tohom. GEROGLIFICH. La soluci6 s'6 dar6 en el n6mero que v6.

ADMINISTRACI6 I REDACCI6. BARCELONA. DIJUMENGE I JULIOL 1860. PREU DE SUSCRIPCIO. UN TROS DE PAPER. LO SUPLICI DE UN HOME-ALT. que habia esportat ab mi em de estatura petita i lo seu company en cambi tenia la estatura de un tambor major.

EL SEDUCTOR

—Vina a Barcelona, Mónica... Jo et posaré un pis i enlloc de cuidar porcs em cuidaràs a mi... Així no t'enyoraràs.

La setmana passada hi hagué una diada gloriosa.

El 14 de juliol?

No, homes, no! La victòria de l'Uzcudun. Ja és trist que per tenir dies de glòria vagi pel món un home repartint cops de puny.

A Middledriff (Londres), una dona ha tingut cinc fills.

Si fos aquí, els badalls que farien, amb el que costen els queviures!

Un cavall fill de "Papyrus" ha estat venut per un milió.

Un "Papyrus" que ha produït molts papyrus, però dels de mil.

El Comitè de Propaganda Popular ens "endilga" uns prospectes en vers per a que comprem els productes nacionals.

Estem d'acord amb la propaganda, com més nacionals millor, però que no ens vinguin amb aquests versos, perquè ens donen unes ganes de posar-nos a llegir els versos dels poetes estrangers, i no ho voldríem.

El rei de Bèlgica ha estat multat per l'excés de velocitat que portava el seu automòbil. Es el més natural del món: es fan les lleis per a què es compleixin.

Aquest cas sense importància l'han portat tots els diaris.

En els cartells de les curses de bous del diumenge diu que seran "torejats" "6 terrificos toros de Phalas".

Provant l'avió del francès que va fer el raid París-Madrid en línia recta, ha mort— a Madrid, als Cuatro Vientos— l'aviador militar espanyol Loriga, heroi del vol Madrid-Manila.

Fem palès el nostre sentiment per la mort d'aquest valent aviador.

HI HA DOS DIES FELIÇOS PER A L'HOME DE LA TERRA: QUAN ES CASA AMB UNA DONA, I QUAN L'ENTERRA

mpremta La Campana i L'Esquella : Oim, 8, Barcelona

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

UN TROS DE PAPER.

LOS OUS FERRATS.

CAUSA

Cotulin li d'asmorà per li a dos quarts de deu, don Sebastià; v'asi sempre pren, perquè aixís no pert temps, mentres s'espera, qu'estan prompts arreglats, v'ab un credo los cot tota cuinera.

Com ja es un quart de deu, v' l'hora d'asmorà acostarse ven. l'Antonia, la criada, ja te en un plat dels negres preparats, los ous qu'ha de menjà l'enyor, ferrats, la paella, ab paper ja ben fregada, v' l'liart sobre ls fogons, que ls ous, si s'fan ab liart, son molt mes tocs.

Fins ara tot va bé; quant tot plegat, Digueuho! perquè veuran que ls ous, lo liart v' la paella, per darse l'heu te quart, volent fer l'home gran, comensan a parlar, disputant.

No s'pensi, no, v' aixó, creuantse v' mactractantse de deho, v' sense cap respecte, de la cuina, al imponent aspecte

No van posar cap mulla a sas bracetes, lo quarto de zallina que s' miravan, ni al menos quatre lliuras de patates que d' un cabas vessavan, ni una pila de pans dels de crostones, ni el plat de las salisjas v' ls sigrons

Los rabas lo ensam v' la escarola, qu'estaban en remull, qu' havian de privals de ter tabols' v' van curar que ali' water s' eslav' una olla com an' un' escudell'.

Comenjan donchs los ous, infantis sos robellats, lluentis com nous. —¡Hon vas ab aquest manech? van dir, per sofocar a la paella.

—¡Eccara gastas fueras senti tant vella, qu' en menos de mitj any, t'han hazut de posa un quinià d'estarv' desembrasseu recon's? ¡Jugu' qu' es la mestressa de ls fogons! ¡Que t'pensas qu' aquí manas, perquè vens ab un manech de dos canas?

Figurats! la paella, qu'estava tota l'ipa de ser ella, sentive mactractar per aquella xavaa lla plena de vanitat, que no pujavan quatre dies del plat 'enyor', per ls tratas, v' comensa a crida ab veu esquentada, com si l' haguesen ah los molts picada

—¡Anem callat! ¡pobrets! gatis correu pel mon, senti tant simplets' v' qui os ha entabanat, per cridar d'aquest modo, al meu costar

'Mireu las nostras cosas', 'Pero si sou uns nanos patarrelts!', 'De que esteu tan jovosos? ¡dels robellats!'

Si jo no os fes ferrats, si jo no os fes en truita v' remanats, de ser nets v' bufons v' l'altre embrolla, ja n'podria trar un bon tros a l'olla, perquè fills, no tindria altes feyas, que serve per les caldas de la regna, gracias que os fessen vema, o que per San Joseph, vos fessen crema!

—¡Nada! nada! la lley es absoluta, os las heu d'espimar!'

—Si no m' tenui a mi la cara bruta, ¡taló! ja vos poden ben be desiar!'

—Aquestes rahons, las sent lo liart, que ja tindran vostes present qu' esta sobre ls fogons, v' ab veu classada també vulgue pezarhi collarada

—'Que n' sou de caps cigrants' sembla imposible que tingneu tant aua' '¡Qui es l' amo disputeu?'

—Si jo no hi soch, es com vos trompareu qu' haureu de gastar oh, no habent res, en lo mon que mes amol' 'Com que?' 'calieu per mi!'

—'Que ja es vist que qui mana soch jo aquí!' 'Aquí varen callar, cada lu contentantse ab mormolar' 'Pero sense dir res, no falla qui diu res. Jo os trompare'

—L' Antonia agafa l' liart v' l'ira a la paella, ab tot son art, que lo senyor ja s' lleva v' si ls ous no estan llestos se subleva

—Com que lo liart ja bull, 'arriba! ls ous' mes ara ve l' edullit' 'Aixís que l' foch se veu tot ajuntats, aquells tres embafats, que l' mando s' disputavan, feya poch sense contar qu' allí, l' amo era lo fielt comensà a fe espetechs, v' vinga tira allo que s' diu renechs v' cap amant, graspat d' arros v' de fideus incendiat, quan tot de prompte '¡pam!' betaqu' la paella tota un flam!

—'Eccen lo liart, los ous tots se rostizen de modo que per res, ja no serveixen' 'Y quan varen portar cap a aubolar la paella, que tota s' va espallar, digue! l'estanya-paellas, que l' qu' es ell, do n' prenia de tant vellas

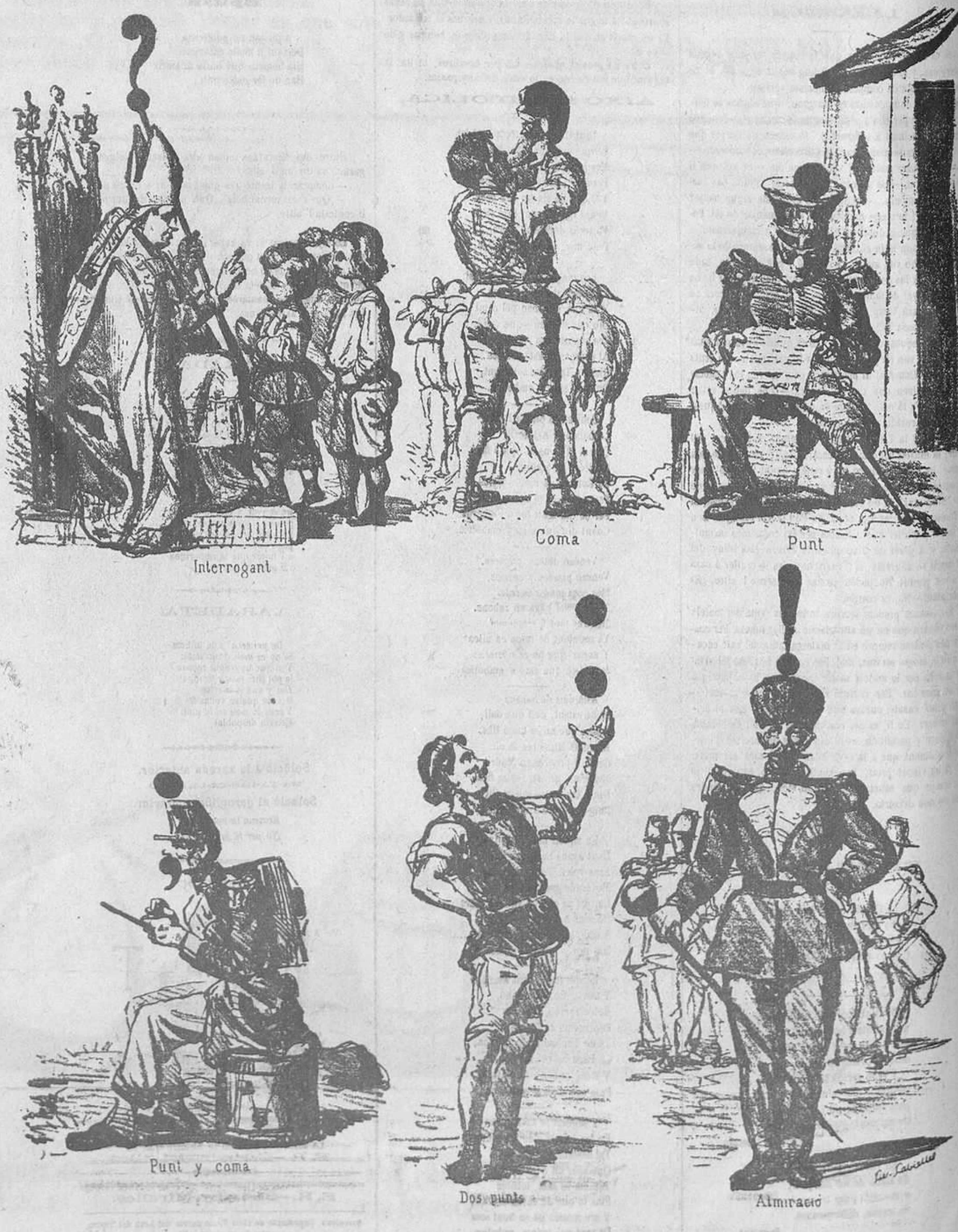
—'Anem! diu que va dir tot satisfet lo foch, qu' aquell xibarrí havia fet' 'No os creveu qu' aquí dins lo dit me mamot' 'Donchs apa, veyan ara aquí qui es l' amo!'

JOSEPH SERRA.

Se conta de Heinrich IV de Fransa que en una ocasió anava de quatre grapes per lo salt portant a sobre la espatxa a dos fills seus. En aquest moment li varen atxar que lo embaixador de Espanya tenia que comunicari un assumpte molt important. Introduhi lo embaixador, Heinrich IV li va preguntar sense vana de posicio

—'Sou pare?' —'Si senyor, tinc aquesta ditxa' —'Donchs, siguent aixís, ja puch arabar de donar lo vol a la sala v' després enrahonarem

ORTOGRAFIA.

Interrogant

Coma

Punt

Punt y coma

Almiracó

ues del mal aire que tenen totes las criaturas que fan la creixensa depressa, tenia lo inconvenient de que tota la roba me venia curta al cap de dos mesos de feia, v' com lo meu pare no tenia la bossa proporcional a la meua estatura, sempre anaba fet un pallingo ab ls pantalons a mitja cama y las mangas a mitj braç.

Passe per al' una porció de petits detalls que me han ocasionat varios disgustos. No te dich res de la maticia que passo quant vaig a casa de un sastre y me demana una tercera part mes de preu per la roba perquè com a tant ell ne hi entra molta mes que per una persona regular. No te parlaré tampoch de lo molt abiat que espallo los barreis per los boays que me hi causan las velas de las botigas y los marchs de las portas, y quant me successen un dany de aquesta naturalesa, encara tinc de escoltar riallas de los que ne son causa, que me dihen ab veu de mafa:—'Si es mes alt que las personas!'

Un dels efectes de la meua estatura que mes me incomodan es que tothom me veu de lluny v' de aquest modo las personas que me fan de demanar algun favor, me trovan molt aviat, y aquellas personas que fugen de mi y que jo voldria trobar, tenen temps de amagar-se o girar de carrier. Quant tinc de viajar, al entrar en lo carruaje tothom arrufa l' nas, y sento que los vialters dihen ab mitja veu

—'¡Quin tomo!' —'Ja hem tret la rifa!' —'De segur que volcarem!' —'¡Hauria de pagar dos asientos!'

Fora interminable la llista de los disgustos, mal de cap, impropis y malas partidas que me ha ocasionat la meua malaltia estatura. Acabaré per citarli l' últim let que ha jugat un paper molt important en la meua vida v' que també ha sigut ocasionat per los meus nou pans v' mitj.

Ja sabs que jo estimaba ab deliri a la meua dona. Al cap de tres anys de casament comensar a frequentar molt la nostra casa un seu cusí que me va caurer aviat del mitj perquè vaig veure que era molt aficionat a donar conversa a la seva cuina, cosa que a mi no me acomodaba. Vaig fer lo possible per treure de casa, y ho vaig lograr, quedantse jo enterament tranquil, v' cregut de que la dona ja no s' recordava.

Al cap de un mes, ella me va demanar permis per anar a passar la tardá a casa de la seva mare, y vaig consentir-li ab gust perquè jo precisament havia de anar a fer una diligencia a S. Gervasi. Al atravesar un del molts camins que te aquella població, que estan format per las parets dels horts de las torres, me va d'apar lo oisij de acalar un jof de taronjina que sortia de una de aquellas parets. Per jugar lo meu objecte vaig alzar-me de puntetes v' me solament vaig arribar, sino que la meua vista pogu' penetrar en lo jardí, ni may, que bagues sigut tan alt! Vaig veure emant banch de pedra asseutats v' molt acostats a una pareja amorosa que se donaban las mans v' se miravan com Romeo y Julieta. Eran la meua dona v' lo seu cusí. Ja sabs las consecuencias que allo va tenir vaig desahonar a pistula ab lo meu rival, y com presento tant blanch, me va regalar una tula que m' va atravesar la curta. Encara en es sento quant hi ha mudansa de temps. La meua dona va morir de la vergonya v' lo sentiment.

—'Que s' sembla Eduard!' 'Encara voldrias tenir lo cas irredimible de la meua estatura?' —'De cap manera, v' a contentar lo alcohol, mes m'estimaria ser peperut que passar las penas que la teva estatura te ha ocasionat. Preferivo estirarme be v' portar talons imperials a las botinas' —'Al dir aixís se varen alzar los dos companys v' se varen anar a retirar' lo tambe m' en vaig anar a casa molt satisfet de haber trovat assumpte per un article de L' Esquella de Parca

SERRA